

stand eller tilstaa afdragsvis Betaling, uden at Adgangen til Udpantning gaar tabt, og blandt forskellige andre Grunde kan henvises til, at der ofte hengaar lang Tid med at faa bortflyttede Skatteyderes Bopæl opspurgt.

Udvalget har ment at kunne tiltræde Ændringsforslag Nr. 24, hvorved aabnes Adgang for Kommunalbestyrelserne i København, paa Frederiksberg og i Købstæderne til at lade Udpantning for Skatter og Afgifter m. m. foretage af dertil bemyndigede kommunale Tjenestemænd, en Ordning, som formentlig i forskellige Henseender vil vise sig at være meget formaalstjenlig.

Ved Ændringsforslagene Nr. 27 og 28 er tilsigtet en Tydeliggørelse af Lovforslagets §§ 32 og 38.

Ved Ændringsforslag Nr. 32 aabnes der Adgang for Landsrettens Præsident til i Landsretssager i 1ste Instans at beskikke den Sagfører til Forsvarer for sigtede, der har været hans Forsvarer ved Undersøgelsesretten, forudsat at Sagføreren er mødeberettiget ved Landsretten. En saadan Regel har vist sig at være ønskelig og vil fremdeles have Betydning, selv om Lovforslagets § 42 gennemføres.

Udvalget har kunnet tiltræde Lovforslagets § 54, hvis Ordene „og den sigtede ikke er anholdt“ udgaar. Det maa nemlig anses for uheldigt, at alle Sager, hvor Anholdelse er sket, særlig saadanne, som angaar Politituorden, begaaet af berusede Personer, ubetinget skal bringes for Retten. Man har derhos ment, at den i Retsplejelovens § 931 ommeldte Maksimalgrænse for Bødeforelæg, stor 40 Kr., ikke bør forhøjes udover 60 Kr., se Ændringsforslag Nr. 34.

Der stilles under Nr. 36 Forslag om en ændret Affattelse af Retsplejelovens § 962 vedrørende Adgangen til Paaanke af Underrettsdomme. Man er indgaaet paa for Bødedømmes Vedkommende at forhøje Ankesommen fra 40 til 60 Kr.

Udvalget foreslaar under Nr. 39, at Lovforslagets § 65 udgaar. Den Adgang, som Retsplejelovens § 1030 aabnede Ju-

risten, der har gjort 3 Aars Tjeneste som Fuldmægtig paa et Amtskontor, til at blive beskikket som Sagførere ved Underretten, er udløbet den 1. Oktober 1920, og der findes ikke at være tilstrækkelig Grund til paa ny at aabne den, eftersom Arbejdet paa et Amtskontor formentlig ikke er egnet til fuldt ud at give vedkommende den Foruddannelse, som Sagførerstillingen udkræver. Derimod foreslaas under Nr. 5 en Ændring i Retsplejelovens § 122, hvorefter den, der har været Fuldmægtig paa et Amtskontor, kan medregne et Aars Virksomhed til Udbringelse af de for Erhvervelse af Beskikkelse som Sagfører fornødne 3 Aar.

Ændringsforslag Nr. 38, hvorefter 2det Punktum i Retsplejelovens § 996 udgaar, er af Justitsministeriet ledsaget med følgende Bemærkninger:

„Ifølge § 996 kan der overfor Rettens Afgørelse angaaende et ved en Straffedom paakendt borgerligt Krav f. Eks. angaaende Erstatning rejses særskilt Anke i den borgerlige Retsplejes Former, dog at saadan Anke ikke kan grundes paa, at Afgørelsen er urigtig som Følge af en fejlagtig Bedømmelse af Beviset. Hensigten med denne Begrænsning af Adgangen til Anke er at afværge en uensartet Afgørelse af Spørgsmaalet om det civile og kriminelle Ansvar i saadant Tilfælde, hvor den Afgørelse, der træffes med Hensyn til det ene af disse Spørgsmaal, kræver en bestemt Afgørelse af det andet Spørgsmaal som sin Konsekvens. Tænker man sig saaledes, at den uforurettede i et Tilfælde, hvor den for en Forbrydelse tiltalte Person ved Underretten af Mangel paa Bevis er blevet frifundet baade med Hensyn til Straf og til Erstatning, har indanket Erstatningsspørgsmaalet for Landsretten i den borgerlige Retsplejes Former, har man ikke ment under denne Anke at kunne tage Bevisspørgsmaalet op til Bedømmelse, for at ikke Resultatet skulde kunne blive, at den paagældende som uskyldig er frifundet for Straf ved Underretten, men som skyldig er idømt Erstatning ved Landsretten.